

Mijn verjaardag

Vincent Massée

Samuelssen – Weissenberg – Weissberg

Mijn vader

Inleiding tot leven

Voor de mensen die hem niet kennen, welnu dat doe ik ook niet.

Het enige wat ik weet is dat mijn vader een agressieve weinig erudiete extraverte impulsieve personage is.

Mijn vader is soms slim, maar vaak domweg dom.

Hij heeft een paar goeden handen die hij gedurende zijn leven niet heeft kunnen of willen uitbuiten.

Het idee van een eigen zaak komt van mijn moeder, een intelligente zachtaardige vrouw.

Soms voel ik dat ik hen tweeën ben en vaak genoeg ben ik door mijn vader domweg alleen.

Alleen in dit godvergeten land, alleen te midden van velen.

Mijn moeder is een Joodse

Whisky drinkt hij en bier, Joodse drank welke een vondst van een van mijn ooms is, die net zo zijn als hij.

De familie kent zo meer vetes dan ingezetenen.

Elke zondag gingen wij naar de ouders van mijn vader, onze opa en oma uit Oegstgeest.

Ja, dan kregen wij zuinig wat drinken.

Op een Paasochtend hielp ik de tafeldekken, met de messen naar het bord en de vorken naar onder met de punten op het hagelwitte tafelkleed.

Wat doe je nu?

- Je lijkt mijn moeder wel.
- Die deed altijd ook zo raar.
- Gewoon, dan doet niemand zich pijn...
- Ja, kind, ga maar spelen, ik doe het wel anders.
- Ze keek mij geringschattend aan.
- Het had moeten gebeuren, hoe is het mogelijk,
- Je bet er een zonder het te zijn.
- Ik ben een wat? Oma?
- Dat weet ik en jij zult het nooit weten.
- Daar heb je jouw vader wel voor.
- Hij maakt wel een bruikbare jongen van je.
- Wat is bruikbaar.
- Kom, snel, ga maar tussen de kinderen aan de bar zitten en eten.
- Niet van die vragen stellen zoal zij daar doen.
- Ik heb al teveel van de dingen meegemaakt.
- Ik stel ook geen vragen.

Je denkt ze wel, dacht ik en ging verstandig aan de bar zitten met de gedachte voortaan goed op te letten.

Er was iets dat ik niet mocht weten...

Hoe het ooit begon

In het ziekenhuis was het druk op de kraamafdeling
waas zij mijn moeder moest bevallen.

Het mocht niet thuis, daar er sprake was van stuitligging.

Een moment voor de eerste wee kroop het monster die
ik was echter weer in de juiste positie voor de aanval op
het zinnelijk genot van het ziedende leven.

Ja, ik was blij om geboren te worden.

Een aantal maanden binnen het rood van de
baarmoeder te midden van stervende broertjes is ook
niet alles.

De andere twee kwamen na mij, gelijk met een enorme
placenta, die ons drieën makkelijk had kunnen voeden.

- Komt u maar hier mevrouw, hier is uw bed.

De schaal met instrumenten werd binnen gereden.

Wat een dag voor een goed chirurgisch doktersexamen.

- Moet ik hier liggen.?
- Ja, dit bed heeft uw naam, ziet u wel?
- Nee, dit lijkt mij geen goed bed, mag ik naar een andere zaal.
- Mevrouw toch, u weet dat wij tien tegen een moeten ingrijpen.
- Ja, dan is het maar zo.
- Kom kleine, draaien.

- Draai dan
- Zuster! Kom snel, dat mag niet!

In de baarmoeder gebeurde iets wat in het alledaagse wel vaker gebeurt, een wonder.

De baby draaide.

In de baarmoeder werd de vrucht als een bezetene op zijn kop gezet.

- Dit mag niet.
- Het is mijn examen potverdorie.
- Ik wil een snede geven.
- Dat kan nu niet meer, de weeën zijn begonnen.
- Kom jongen, kom dan...
- Zuster, ik voel ontsluiting van twee centimeter en het gaat snel voor een eerste!
- Ja, jongen het doet pijn...
- Pijn... doe iets.
- Nee, mevrouw dit hoort erbij

Een paar uren later lag Victor in de wieg in het kraamzaaltje van het ziekenhuis.

- Een welke naam had uw zoon,
- Vincent, het staat op het bandje...
- Het is een jongen weet u.

Uit het kraamzaaltje werd voor de moeder die nu weer op krachten was een kind opgediept.

- Nee, dit is mijn zoon niet, dit is een ander kind.